

30ste zondag door het jaar
Lucas 18;9-14

Beste mensen, medegelovigen

Het evangelieverhaal van vandaag houdt ons als het ware een dubbele spiegel voor met aan de ene kant de afbeelding van de farizeeër en aan de andere kant de afbeelding van de tollenaar.

In zijn manier van leven lijktde farizeeër een voorbeeld van gelovige en vrome Jood te zijn: hij leeft de Joodse wet stipt na, vast zelfs meer dan wat de wet van hem vraagt, hij voert zijn religieuze verplichtingen met veel ernst uit en deelt een tiende van zijn inkomsten uit aan de armen. Hij stond hoog in aanzien bij het volk.

De tollenaar daarentegen, ook een Jood, wordt door bijna iedereen scheef bekeken omdat hij meewerkt met de Romeinse bezetter en zich verrijkt op de rug van anderen door meer belastingen te innen dan nodig.

Beiden gaan naar de tempel om er te bidden.

Het gebed van de farizeeër is een dankgebed. Hij dankt God om wie hij is en door de opsomming van zijn goede daden toont hij aan hoeveel beter hij is dan de anderen.

Zijn aandacht gaat niet uit naar God maar naar zichzelf. Eigenlijk brengt hij eer aan zichzelf en niet aan God.

Hij verlaat de tempel zoals hij gekomen is: bewust van zijn vroomheid, met een hoge dunk van zichzelf en met minachting voor de anderen.

Het gebed van de tollenaar is een smeekgebed: een vraag om mededogen.

Deze man erkent dat er in zijn leven een en ander misloopt. Hij erkent dat hij God nodig heeft en hij doet beroep op de barmhartigheid en vergevingsgezindheid van God.

De tollenaar ging "gerechtvaardigd" naar huis: hij werd vaardig, bekwaam om recht te doen.

Niet met twee maar met veel mensen zijn we vandaag naar deze kerk gekomen om te bidden.

Waar we zitten, vooraan of achteraan, in het midden of in de zijbeuken, is niet zo belangrijk. Wat telt is de ingesteldheid waarmee we hier aanwezig zijn.

Komen we hier samen alleen maar om een godsdienstige plicht te vervullen?

Blijft Eucharistie vieren alleen maar een ritueel om te gedenken?

Is ons danken uitsluitend een danken voor wat we zelf als goede gaven hebben ontvangen?

Kunnen we ons oprecht en van harte aansluiten bij het gebed om ontferming en Gods nabijheid?

Stellen wij ons open voor Gods liefdevolle nabijheid die onze kleinheid en tekorten vergeeft?
Beluisteren we het evangelie als inspiratie voor een christelijk leven?
Brenge we echt eer aan God als we zeggen of zingen "Heilig, heilig de Heer"?
Betrekken wij in onze gebeden ook mensen die niet tot onze kring behoren?
En hoe gaan we van hier weg?
Het evangelie van vandaag houdt ons een spiegel voor.
Wellicht zit er in elk van ons een stukje farizeeër en hopelijk toch ook veel geloof in de grenzeloze barmhartigheid van een liefdevolle God.

Marie-Jeanne Speleman